

Arrest

**nr. 335 684 van 6 november 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14 / 6
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2025.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. X van 20 augustus 2025, waarbij de debatten worden heropend op 3 september 2025 om 10 uur.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. X van 11 september 2025, waarbij de debatten worden heropend op 1 oktober 2025 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Op 4 augustus 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 september 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op 5 oktober 1991 in Granada, gelegen in het Colombiaanse departement Meta.

U komt uit een gescheiden gezin en heeft één volle zus, L.V., die in België woont en hier destijds internationale bescherming heeft gekregen in de vorm van subsidiaire bescherming (OV nr 8XXXXXX – CGVS ref 19/XXXXX). Uw ouders, twee halfzussen en drie halfbroers wonen nog in Colombia.

U deed milieukundige ingenieursstudies aan de universiteit Sergio Arboleda in Bogotá. U heeft gewerkt bij enkele firma's, waaronder Pa. en Re. en u richtte ook een eigen bedrijf op, dat op naam werd gezet van D.A.R. en J.A.C.. O.P., een werknemer bij Pa. en Om.C. werkten samen, en uw bedrijf had professionele relaties met het bedrijf Pa..

Er werd beslist om uw bedrijf te sluiten en u had hiertoe een afspraak in Chia einde januari 2021 met A.. In plaats van een administratieve afhandeling omtrent de sluiting van het bedrijf, werd u op de afspraak ter regeling van de sluiting van uw bedrijf, verrast door O. en Om., die samen met twee andere onbekende mannen uit een wagen sprongen, u geslagen en u ontvoerd hebben.

Ze dreigden daarbij u te doden omdat u homoseksueel bent en zeiden dat u een vuile ziekte heeft en dat de maatschappij er goed bij zou varen indien u niet meer zou leven.

U kon hen overtuigen om u niet te doden door hen 900.000 Colombiaanse peso (omgerekend ongeveer € 193) te betalen.

Na dit incident kreeg u medische verzorging in het ziekenhuis en liet u klacht optekenen bij de politie.

U verhuisde vervolgens naar Zipaquirá, waar u een bar opende. Op 21 maart 2021, toen u de bar wilde sluiten, kwamen er twee mannen op motorfiets aangereden. De mannen bedreigden u. Ze zeiden u dat u hen nog geld verschuldigd was en namen 400.000 Colombiaanse peso (omgerekend ongeveer € 85) uit de kassa. Daarbij gooiden ze opnieuw homofobe laster naar uw hoofd.

U trachtte weer klacht neer te leggen, maar aangezien er reeds een klacht lopende was, liet het Openbaar Ministerie u geen tweede klachtneerlegging toe.

U werd ook gebeld door de FARC met de melding dat u geld en/of wapens aan deze organisatie diende te voorzien, bij gebreke waaraan ze u iets zouden aandoen.

U besloot daarop om uw bar te sluiten, alles te verkopen en weg te vluchten.

In afwachting van uw vertrek uit het land verbleef u ondergedoken wisselend in het huis van uw vader, dat van uw moeder en uw grootmoeder. Toen u bij uw vader was, liet uw moeder u weten dat er onbekende mensen bij haar op bezoek waren gekomen en hadden gevraagd naar u.

U verliet Colombia op 25 juli 2022 en reisde via Spanje per vliegtuig door naar België, waar u op 28 juli 2022 aankwam en enkele dagen later, namelijk op 4 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat u zal worden vermoord. U vreest voornamelijk O.P., die homofoob is, u vreest tevens de FARC. U stoelt uw asielmotieven op drie gronden. Ten eerste zijn er de overvallen omwille van geld waar u het slachtoffer van werd, ten tweede is er uw homoseksualiteit en ten derde uw hivbesmetting.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer, allemaal in kopie: een attest van tewerkstelling bij Pa. (stuk 1), een attest van tewerkstelling bij Re. (stuk 2), documenten in verband met de oprichting van uw bedrijf (stuk 3), een screenshot van een deel van een WhatsApp conversatie met A.C. (stuk 4), foto's van uw verwondingen aan het hoofd (stuk 5), een bankuittreksel (stuk 6), een WhatsApp bericht van O.P. (stuk 7), een medisch attest van Colombia betreffende medische verzorging dd. 20.01.2021 (stuk 8), printscreens van een WhatsApp conversatie tussen u en een politieman (stuk 9), een bericht in verband met uw klacht in Colombia (stuk 10), enkele foto's van verwondingen aan uw hand (stuk 11), enkele foto's van spullen en een bestelwagen (stuk 12), een usb stick met audiofragmenten (stuk 13), uw boardingpass van uw vlucht naar België dd. 25.07.2022 (stuk 14), uw resultaten van een bloedtest in België (stuk 15), door u uitgetypte transcripties van de audioberichten op de usb-stuk (stuk 16) en uw opmerkingen op de DVZ Vragenlijst (stuk 17). Tenslotte legde u ook nog in origineel uw Colombiaanse identiteitskaart en paspoort neer (stuk 18).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vertelde dat u twee maal het slachtoffer werd van een overval waarbij men geld van u heeft gestolen en dat de overvallers het daarbij persoonlijk op u gemunt hebben omwille van uw seksuele oriëntatie en Hiv-besmetting. U vreest bij terugkeer naar Colombia dat ze u zullen vinden en doden omdat u een Hiv-positieve homoseksuele man bent (CGVS p. 14).

Ten eerste, het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 16 februari 2023, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn er doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na grondig onderzoek van uw dossier en na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Het CGVS betwist niet noodzakelijk dat u in Colombia op een bepaald moment het slachtoffer bent geworden van een gewelddadige overval waarbij men u geld afhandig heeft gemaakt. Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan het feit dat de overvallen waarvan u het slachtoffer werd, mede ingegeven werden door een homofobe inslag. Het CGVS kan er met andere woorden geen geloof aan hechten dat u in Colombia wordt gevisieerd en vervolgd omwille van uw homoseksualiteit en/of Hiv-besmetting.

Ten eerste is er de vaststelling dat de overval in januari 2021 naar uw eigen zeggen een uitloper is van uw discussie omtrent het sluiten van uw bedrijf met O.P. en zijn kompanen (CGVS p. 10). Uit uw relaas kon duidelijk opgemaakt worden dat het uw overvallers om geld te doen was (CGVS p. 5 en p.10). Nadat u met hen naar een bankautomaat was gereden in januari 2021 en hen 900.000 Colombiaanse peso had overhandigd, lieten ze u gaan (CGVS p. 7-8). Dat men u tijdens die overval zou hebben gezegd dat u een Hiv-positieve homoseksueel was die moest sterven omdat u anders het hele dorp zou besmetten, en u dus homofobe laster naar het hoofd heeft geslingerd, is daarbij slechts een blote bewering (CGVS p. 7). Het valt bovendien niet in te zien dat indien huurmoordenaars u daadwerkelijk zouden willen vermoorden omdat u homoseksueel en/of HIV-positief bent en men hiertoe alle gelegenheid had in januari 2021 terwijl men dit dan niet gedaan heeft (CGVS p.6). Integendeel, na de overval van januari 2021 heeft men u laten gaan nadat u hen simpelweg 900.000 Colombiaanse peso betaalde. Het was uw overvallers dus duidelijk om het geld te doen. Overigens raakt het kant noch wal dat ze zouden hebben geweten dat u Hiv-positief was aangezien dit enkel geweten was door een heel beperkte kring vertrouwelingen van u (CGVS, p.12). Zelf heeft u ook geen bevattelijke uitleg over hoe uw belagers aan die wetenschap zouden geraakt zijn (CGVS, p.7). Deze door u geschetste gang van zaken kan met andere woorden niet overtuigen.

Ook op basis van uw foto's van uw toen opgelopen verwondingen kan er geen ander besluit dan bovenstaande worden genomen. Conform de door u neergelegde foto's (uw stuk 5) blijkt u een beperkte

kleine hoofdwonde te hebben opgelopen. De ernst van uw verwondingen toont alleszins niet aan dat men u werkelijk zou hebben willen doden.

Verder is er de vaststelling dat de tweede overval waarvan u melding maakte, zich pas ruim een jaar later voordeed, met name in maart 2022 (CGVS p. 9). Men heeft u dus niet minder dan 14 maanden met rust heeft gelaten, wat er ook op wijst dat men het niet daadwerkelijk op u gemunt had om u te doden. Overigens kunt u niet eens met zekerheid zeggen of het wel dezelfde daders betreft, u veronderstelt het (CGVS p.10).

Dat u in de tussentijd een bordeaux wagen zou gezien hebben, wat u bang maakte en waarvan u melding maakte bij de politie (CGVS p. 8), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling en is bovendien slechts een blote bewering in uw hoofde. Behalve dan het zien van deze wagen, blijkt er overigens niets gebeurd in die tussentijd.

Dat u dus vervolgens een tweede keer zou zijn overvallen, met name in maart 2022 en men bij deze overval opnieuw geld van u stal door de kassa leeg te roven, is hoe dan ook ronduit bezwaarlijk en betreurenswaardig te noemen. Maar ook deze feiten leiden niet tot de vaststelling dat er u internationale bescherming dient toegekend te worden. Criminele feiten op zich vallen immers buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Dat men daarbij homofobe laster naar uw hoofd gooide, is wederom een blote bewering, die geen ondersteuning vindt in u documenten. In geen enkel document dat u neerlegt is immers er sprake van homofobe laster. Ook niet in de telefoon gesprekken tussen u en uw belager(s) die neerlegde is er sprake van homofobe laster. Zelfs bij uw klachten ten aanzien van Colombiaanse autoriteiten blijkt u nooit enige melding te hebben gemaakt van de homofobe lasterlijke aantijgingen of maakte u melding van feiten die plaatsvonden omwille van uw homoseksualiteit en/of hiv-positiviteit (cfr uw stuk 9, vertaling door CGVS van uw conversatie met agent Ol.). Zelfs in uw gesprekken met de politie meldde u geen enkele keer dat men u aanviel wegens andere redenen dan geld. Om deze redenen kan het CGVS bijgevolg niet geloven dat u vervolgd werd in Colombia op basis van één van de gronden van de Vluchtelingenconventie.

Maar zelfs mocht er aangenomen worden dat er homofobie speelde tijdens de overvallen – quod non –, kan er niet om heen gegaan worden dat een vrees voor vervolging **toekomstgericht dient te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond**. Hier blijft u in gebreke. Er zijn immers geen concrete en tastbare aanwijzingen voorhanden dat bepaalde personen of groeperingen **het werkelijk op uw leven gemunt zouden hebben en u in de toekomst werkelijk zouden willen treffen**.

In wezen dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde aanvallen van januari 2021 en maart 2022, hoe betreurenswaardig ook, criminele incidenten betreft waarbij er geen concrete indicaties zijn dat u werkelijk nog steeds een gericht doelwit zou vormen.

Zo is er de vaststelling dat ook uw familie met rust wordt gelaten sinds uw vertrek uit Colombia (CGVS p. 10). Want hoewel u voorhoudt dat ze u zullen vermoorden mocht u terugkeren naar Colombia en het om u persoonlijk gaat (CGVS p. 12), is het niet geloofwaardig dat diegenen die het op leven gemunt zouden hebben, indien ze u werkelijk willen doden, uw familie sinds uw vertrek met rust laten (CGVS p.12).

Het is bijzonder weinig plausibel dat u van uw belagers helemaal niets meer heeft vernomen sinds uw vertrek uit Colombia, terwijl ze u zouden willen doden (CGVS p.12). Zeker aangezien men makkelijk op de hoogte kan zijn van uw verblijf in België, omdat u zulks zelf wereldkundig heeft gemaakt op uw facebookprofiel (CGVS p.11).

Het is daarbij bevreemdend dat uw familie met rust wordt gelaten in Colombia. Dat uw moeder in juli 2022 voor uw vertrek uit Colombia te maken zou hebben gekregen met twee onbekende mannen op een motorfiets die naar u op zoek zouden zijn geweest, is opnieuw enkel een blote bewering en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling (CGVS p.9). U gaf trouwens zelf aan dat uw moeder toen zelf had “over gereageerd” en bombarie was beginnen maken na het zien van een pistool, terwijl er de facto niets gebeurd was (CGVS p. 9). Opnieuw, indien men het werkelijk op uw leven had gemunt, is het werkelijk niet in te zien dat men niet doortastender te werk is gegaan en gaat, door bijvoorbeeld u onder druk te zetten via uw familie die nog in Colombia is.

Het gegeven dat u persoonlijk na de aanval in maart 2022 in wezen nooit meer iets van uw vermeende vervolgers hebt vernomen, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees. U verliet Colombia pas op 25 juli 2022. Aangezien u veronderstelt dat men huurmoordenaars op u afstuurde lijkt het niet in een logisch geheel te passen dat ze er niet in sloegen u in Colombia op te sporen indien dat daadwerkelijk hun bedoeling was (CGVS, p.6,10). Overigens blijkt ook al uit de argumentatie supra dat het uw belagers meer om het geld te doen was, veeleer dan dat men het op uw leven gemunt had.

Wat de hiv-besmetting betreft die in Colombia vastgesteld werd en waarvoor u al van in Colombia behandeld werd (CGVS, p.13), wenst het CGVS mee te geven dat uit de reeds vermelde “COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023” blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen (c). Het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie (d). Het USDOS-rapport vermeldt niets over een eventuele andere behandeling van seksuele minderheden en transgenders met hiv ten opzichte van personen met hiv die niet tot deze gemeenschap behoren (e). Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt niets over LGBT-personen die lijden aan hiv. Nergens uit de beschikbare objectieve informatie komt naar

voren dat er in Colombia sprake zou zijn van algemene vervolging ten aanzien van homoseksuelen personen besmet met hiv of dat deze personen de toegang tot medische hulp zou ontzegd worden. Hierdoor is de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd. Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Omwille van bovenstaande redenen kan het Commissariaat-generaal derhalve u niet erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Omwille van hierna vermelde redenen kan het u evenmin de subsidiaire bescherming toegekend worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte iets te wijzigen aan bovenstaande appreciatie.

Uw identiteitskaart en uw paspoort (stuk 18) tonen uw nationaliteit en identiteit aan, dewelke niet ter discussie staan in dit dossier.

Uw documenten betreffende uw tewerkstelling bij Pa., Re. en de vennootschapsrechtelijke documenten in verband met uw bedrijf hebben in casu geen verdere relevantie dan dat u hiermee aantoont dat u werkte en een eigen bedrijf had in Colombia, wat op zich niet wordt betwist (uw stukken 1 t.e.m. 3).

Uit de kopieën van de WhatsApp berichten die u voorlegde met A.C., O.P. en ook met een politieman 'P.Ol.' (uw stukken 4, 7 en 9) kan hoogstens opgemaakt worden dat u met hen communiceerde via digitale berichten over uw zaak, maar kan geen nood aan internationale bescherming worden uit worden afgeleid. Hierbij wordt herhaald dat het CGVS op zich niet betwist dat u te maken kreeg met criminele feiten waarbij er van u geld werd gestolen. Uit deze berichten kan echter geenszins worden afgeleid dat u bij die aanvallen gevisieerd werd wegens uw homoseksualiteit en/of hiv-positiviteit.

Op basis van uw verwondingen (uw stukken 5 en 11) kan op zich niet worden opgemaakt wanneer, hoe of door wie deze verwondingen zijn ontstaan. Ter zake dient, zoals supra gesteld, ook opgemerkt dat de ernst van de verwondingen zeer beperkt blijkt op basis van deze foto's.

Met uw rekeninguittreksel dd. 31.01.2021 van de bank toont u aan dat u bepaalde financiële uitgaven deed en geld cash afhaalde. Op zich is dit documenten dus ook niet bij machte om de noodzaak aan internationale bescherming in uw hoofde te doen vaststellen. Er dient overigens te worden opgemerkt dat u op 31.12.2020 ook reeds bedragen had afgehaald van 200.000 en 700.000 Colombiaanse peso, wat toch enigszins vreemd te noemen is, aangezien net dezelfde bedragen door u werden afgehaald op 20.01.2021, en waarvan u dus verklaarde dat u deze gelden diende af te geven aan uw overvallers. U bleek dus wel vaker dergelijke grote contante geldafhalingen te doen.

Wat betreft uw medisch attest van Colombia betreffende de overval van 20.01.2021 (uw stuk 8) wordt herhaald dat het CGVS niet noodzakelijk betwist dat u overvallen bent geworden.

Uw document in verband met uw klachtneerlegging (uw stuk 10) toont enkel aan dat uw klacht werd geregistreerd.

De enkele foto's van spullen en vuilniszakken, alsook van een bestelwagen, hebben geen relevantie in uw dossier (uw stuk 12).

Dat u met het vliegtuig bent gereisd naar Europa, is eveneens niet relevant (uw stuk 14).

Betreffende het Belgisch document na bloedonderzoek met betrekking tot uw hiv besmetting wordt verwezen naar bovenstaande argumentatie (uw stuk 15).

De audio fragmenten en uw transcriptie ervan (uw stuk 16) hebben slechts uiterst beperkte bewijswaarde, nu er hieruit niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden, waar en wanneer, laat staan tussen wie, deze audio gesprekken juist plaatsvonden. Bovendien moet worden herhaald dat er in deze gesprekken niet van enige homofobe laster sprake blijkt te zijn.

Uw opmerkingen op de DVZ vragenlijst (uw stuk 17) vermogen evenmin iets te wijzigen aan bovenstaande conclusie.

Tenslotte dient aan dit alles nog te worden toegevoegd dat het gegeven dat uw zus L.V.C.P. (OV nr 8XXXXXX en CGVS ref 19/XXXXX) in België woont en destijds internationale bescherming heeft gekregen, ook geen ander licht op de genomen conclusie werpt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en van de "onderzoeks-, samenwerkings- en zorgvuldigheidsplichten".

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Colombia actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 10 april 2025;
- het rapport "Colombia. Country Focus" van EUAA van december 2022;
- het rapport "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van UNHCR van augustus 2023.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verweerder een tweede aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de situatie van de LGBTQAI+-gemeenschap in Colombia actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus "Colombia. Seksuele en genderminderheden" van Cedoca van 19 juni 2025.

3.3. Middels een elektronisch schrijven brengt verweerder de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 september 2024 bij.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker stelt te zijn aangevallen door aan de FARC gerelateerde zakenpartners omwille van zijn homoseksuele geaardheid en seropositiviteit. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Ten eerste, het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn er doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na grondig onderzoek van uw dossier en na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Het CGVS betwist niet noodzakelijk dat u in Colombia op een bepaald moment het slachtoffer bent geworden van een gewelddadige overval waarbij men u geld afhandig heeft gemaakt. Het CGVS hecht evenwel geen geloof aan het feit dat de overvallen waarvan u het slachtoffer werd, mede ingegeven werden door een homofobe inslag. Het CGVS kan er met andere woorden geen geloof aan hechten dat u in Colombia wordt gevisieerd en vervolgd omwille van uw homoseksualiteit en/of Hiv-besmetting.

Ten eerste is er de vaststelling dat de overval in januari 2021 naar uw eigen zeggen een uitloper is van uw discussie omtrent het sluiten van uw bedrijf met O.P. en zijn kompanen (CGVS p. 10). Uit uw relaas kon duidelijk opgemaakt worden dat het uw overvallers om geld te doen was (CGVS p. 5 en p.10). Nadat u met hen naar een bankautomaat was gereden in januari 2021 en hen 900.000 Colombiaanse peso had overhandigd, lieten ze u gaan (CGVS p. 7-8). Dat men u tijdens die overval zou hebben gezegd dat u een Hiv-positieve homoseksueel was die moest sterven omdat u anders het hele dorp zou besmetten, en u dus homofobe laster naar het hoofd heeft geslingerd, is daarbij slechts een blote bewering (CGVS p. 7). Het valt bovendien niet in te zien dat indien huurmoordenaars u daadwerkelijk zouden willen vermoorden omdat u homoseksueel en/of HIV-positief bent en men hiertoe alle gelegenheid had in januari 2021 terwijl men dit dan niet gedaan heeft (CGVS p.6). Integendeel, na de overval van januari 2021 heeft men u laten gaan nadat u hen simpelweg 900.000 Colombiaanse peso betaalde. Het was uw overvallers dus duidelijk om het geld te doen. Overigens raakt het kant noch wal dat ze zouden hebben geweten dat u Hiv-positief was aangezien dit enkel geweten was door een heel beperkte kring vertrouwelingen van u (CGVS, p.12). Zelf heeft u ook geen bevattelijke uitleg over hoe uw belagers aan die wetenschap zouden geraakt zijn (CGVS, p.7). Deze door u geschetste gang van zaken kan met andere woorden niet overtuigen.

Ook op basis van uw foto's van uw toen opgelopen verwondingen kan er geen ander besluit dan bovenstaande worden genomen. Conform de door u neergelegde foto's (uw stuk 5) blijkt u een beperkte kleine hoofdwonde te hebben opgelopen. De ernst van uw verwondingen toont alleszins niet aan dat men u werkelijk zou hebben willen doden.

Verder is er de vaststelling dat de tweede overval waarvan u melding maakte, zich pas ruim een jaar later voordeed, met name in maart 2022 (CGVS p. 9). Men heeft u dus niet minder dan 14 maanden met rust heeft gelaten, wat er ook op wijst dat men het niet daadwerkelijk op u gemunt had om u te doden. Overigens kunt u niet eens met zekerheid zeggen of het wel dezelfde daders betreft, u veronderstelt het (CGVS p.10).

Dat u in de tussentijd een bordeaux wagen zou gezien hebben, wat u bang maakte en waarvan u melding maakte bij de politie (CGVS p. 8), doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling en is bovendien slechts een blote bewering in uw hoofde. Behalve dan het zien van deze wagen, blijkt er overigens niets gebeurd in die tussentijd.

Dat u dus vervolgens een tweede keer zou zijn overvallen, met name in maart 2022 en men bij deze overval opnieuw geld van u stal door de kassa leeg te roven, is hoe dan ook ronduit bezwaarlijk en betreurenswaardig te noemen. Maar ook deze feiten leiden niet tot de vaststelling dat er u internationale

bescherming dient toegekend te worden. Criminele feiten op zich vallen immers buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Dat men daarbij homofobe laster naar uw hoofd gooide, is wederom een blote bewering, die geen ondersteuning vindt in u documenten. In geen enkel document dat u neerlegt is immers er sprake van homofobe laster. Ook niet in de telefoon gesprekken tussen u en uw belager(s) die neerlegde is er sprake van homofobe laster. Zelfs bij uw klachten ten aanzien van Colombiaanse autoriteiten blijkt u nooit enige melding te hebben gemaakt van de homofobe lasterlijke aantijgingen of maakte u melding van feiten die plaatsvonden omwille van uw homoseksualiteit en/of hiv-positiviteit (cfr uw stuk 9, vertaling door CGVS van uw conversatie met agent Ol.). Zelfs in uw gesprekken met de politie meldde u geen enkele keer dat men u aanviel wegens andere redenen dan geld. Om deze redenen kan het CGVS bijgevolg niet geloven dat u vervolgd werd in Colombia op basis van één van de gronden van de Vluchtelingenconventie.

Maar zelfs mocht er aangenomen worden dat er homofobie speelde tijdens de overvallen – quod non –, kan er niet om heen gegaan worden dat een vrees voor vervolging **toekomstgericht dient te worden beoordeeld en in concreto te worden aangetoond**. Hier blijft u in gebreke. Er zijn immers geen concrete en tastbare aanwijzingen voorhanden dat bepaalde personen of groeperingen **het werkelijk op uw leven gemunt zouden hebben en u in de toekomst werkelijk zouden willen treffen**.

In wezen dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde aanvallen van januari 2021 en maart 2022, hoe betreuenswaardig ook, criminele incidenten betreft waarbij er geen concrete indicaties zijn dat u werkelijk nog steeds een gericht doelwit zou vormen.

Zo is er de vaststelling dat ook uw familie met rust wordt gelaten sinds uw vertrek uit Colombia (CGVS p. 10). Want hoewel u voorhoudt dat ze u zullen vermoorden mocht u terugkeren naar Colombia en het om u persoonlijk gaat (CGVS p. 12), is het niet geloofwaardig dat diegenen die het op leven gemunt zouden hebben, indien ze u werkelijk willen doden, uw familie sinds uw vertrek met rust laten (CGVS p.12).

Het is bijzonder weinig plausibel dat u van uw belagers helemaal niets meer heeft vernomen sinds uw vertrek uit Colombia, terwijl ze u zouden willen doden (CGVS p.12). Zeker aangezien men makkelijk op de hoogte kan zijn van uw verblijf in België, omdat u zulks zelf wereldkundig heeft gemaakt op uw facebookprofiel (CGVS p.11).

Het is daarbij bevreemdend dat uw familie met rust wordt gelaten in Colombia. Dat uw moeder in juli 2022 voor uw vertrek uit Colombia te maken zou hebben gekregen met twee onbekende mannen op een motorfiets die naar u op zoek zouden zijn geweest, is opnieuw enkel een blote bewering en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling (CGVS p.9). U gaf trouwens zelf aan dat uw moeder toen zelf had “over gereageerd” en bombarie was beginnen maken na het zien van een pistool, terwijl er de facto niets gebeurd was (CGVS p. 9). Opnieuw, indien men het werkelijk op uw leven had gemunt, is het werkelijk niet in te zien dat men niet doortastender te werk is gegaan en gaat, door bijvoorbeeld u onder druk te zetten via uw familie die nog in Colombia is.

Het gegeven dat u persoonlijk na de aanval in maart 2022 in wezen nooit meer iets van uw vermeende vervolgers hebt vernomen, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw voorgehouden vrees. U verliet Colombia pas op 25 juli 2022. Aangezien u veronderstelt dat men huurmoordenaars op u afstuurde lijkt het niet in een logisch geheel te passen dat ze er niet in sloegen u in Colombia op te sporen indien dat daadwerkelijk hun bedoeling was (CGVS, p.6,10). Overigens blijkt ook al uit de argumentatie supra dat het uw belagers meer om het geld te doen was, veeleer dan dat men het op uw leven gemunt had.

Wat de hiv-besmetting betreft die in Colombia vastgesteld werd en waarvoor u al van in Colombia behandeld werd (CGVS, p.13), wenst het CGVS mee te geven dat uit de reeds vermelde “COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023” blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen (c). Het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie (d). Het USDOS-rapport vermeldt niets over een eventuele andere behandeling van seksuele minderheden en transgenders met hiv ten opzichte van personen met hiv die niet tot deze gemeenschap behoren (e). Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt niets over LGBT-persoon die lijden aan hiv. Nergens uit de beschikbare objectieve informatie komt naar voren dat er in Colombia sprake zou zijn van algemene vervolging ten aanzien van homoseksuele personen besmet met hiv of dat deze personen de toegang tot medische hulp zou ontegensprekt worden. Hierdoor is de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist verder niet dat een verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd. Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder

migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

[...]

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte iets te wijzigen aan bovenstaande appreciatie.

Uw identiteitskaart en uw paspoort (stuk 18) tonen uw nationaliteit en identiteit aan, dewelke niet ter discussie staan in dit dossier.

Uw documenten betreffende uw tewerkstelling bij Pa., Re. en de vennootschapsrechtelijke documenten in verband met uw bedrijf hebben in casu geen verdere relevantie dan dat u hiermee aantoont dat u werkte en een eigen bedrijf had in Colombia, wat op zich niet wordt betwist (uw stukken 1 t.e.m. 3).

Uit de kopieën van de WhatsApp berichten die u voorlegde met A.C., O.P. en ook met een politieman 'P.Ol.' (uw stukken 4, 7 en 9) kan hoogstens opgemaakt worden dat u met hen communiceerde via digitale berichten over uw zaak, maar kan geen nood aan internationale bescherming worden uit worden afgeleid. Hierbij wordt herhaald dat het CGVS op zich niet betwist dat u te maken kreeg met criminele feiten waarbij er van u geld werd gestolen. Uit deze berichten kan echter geenszins worden afgeleid dat u bij die aanvallen geïdoleerd werd wegens uw homoseksualiteit en/of hiv-positiviteit.

Op basis van uw verwondingen (uw stukken 5 en 11) kan op zich niet worden opgemaakt wanneer, hoe of door wie deze verwondingen zijn ontstaan. Ter zake dient, zoals supra gesteld, ook opgemerkt dat de ernst van de verwondingen zeer beperkt blijkt op basis van deze foto's.

Met uw rekeninguittreksel dd. 31.01.2021 van de bank toont u aan dat u bepaalde financiële uitgaven deed en geld cash afhaalde. Op zich is dit documenten dus ook niet bij machte om de noodzaak aan internationale bescherming in uw hoofde te doen vaststellen. Er dient overigens te worden opgemerkt dat u op 31.12.2020 ook reeds bedragen had afgehaald van 200.000 en 700.000 Colombiaanse peso, wat toch enigszins vreemd te noemen is, aangezien net dezelfde bedragen door u werden afgehaald op 20.01.2021, en waarvan u dus verklaarde dat u deze gelden diende af te geven aan uw overvallers. U bleek dus wel vaker dergelijke grote contante geldafhalingen te doen.

Wat betreft uw medisch attest van Colombia betreffende de overval van 20.01.2021 (uw stuk 8) wordt herhaald dat het CGVS niet noodzakelijk betwist dat u overvallen bent geworden.

Uw document in verband met uw klachtneerlegging (uw stuk 10) toont enkel aan dat uw klacht werd geregistreerd.

De enkele foto's van spullen en vuilniszakken, alsook van een bestelwagen, hebben geen relevantie in uw dossier (uw stuk 12).

Dat u met het vliegtuig bent gereisd naar Europa, is eveneens niet relevant (uw stuk 14).

Betreffende het Belgisch document na bloedonderzoek met betrekking tot uw hiv besmetting wordt verwezen naar bovenstaande argumentatie (uw stuk 15).

De audio fragmenten en uw transcriptie ervan (uw stuk 16) hebben slechts uiterst beperkte bewijswaarde, nu er hieruit niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden, waar en wanneer, laat staan tussen wie, deze audio gesprekken juist plaatsvonden. Bovendien moet worden herhaald dat er in deze gesprekken niet van enige homofobe laster sprake blijkt te zijn.

Uw opmerkingen op de DVZ vragenlijst (uw stuk 17) vermogen evenmin iets te wijzigen aan bovenstaande conclusie.

Tenslotte dient aan dit alles nog te worden toegevoegd dat het gegeven dat uw zus L.V.C.P. (OV nr 8XXXXXX en CGVS ref 19/XXXXX) in België woont en destijds internationale bescherming heeft gekregen, ook geen ander licht op de genomen conclusie werpt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

In casu wordt verzoekers seksuele geaardheid en het feit dat hij seropositief is niet in twijfel getrokken.

Dit neemt echter niet weg dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Colombia niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie opgenomen in verweerders tweede aanvullende nota, met name de COI Focus "*Colombia. Seksuele en genderminderheden*" van Cedoca van 19 juni 2025, blijkt – in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt – niet dat homoseksuelen en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke homoseksueel of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Zo bestaat in Colombia een sterk juridisch kader ter bescherming van de rechten van LGBT-personen en ter bestrijding van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Desondanks blijkt dat in Colombia nog steeds sprake is van geweld en discriminatie ten aanzien van LGBT-personen, waaraan ook de autoriteiten zich schuldig maken, en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om dit te voorkomen of te bestraffen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBT-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Dit kan immers niet blijken uit de landeninformatie die in het verzoekschrift werd opgenomen.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal afhangt van de specifieke context. Zo blijken er ook wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en intimidatie grote verschillen te bestaan tussen het behoren tot een seksuele minderheid in Bogotá of andere grote steden en kleinere steden of het platteland. De over het algemeen wat traditionelere Caraïbische regio van Colombia kent ook hogere cijfers van geweld ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders dan de rest van het land. Verder blijkt uit de bronnen dat LGBT-personen van Afrikaanse origine het risico lopen om dubbel te worden gediscrimineerd. LGBT-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen volgens de ngo 'Colombia Diversa' een groter risico op geweld dan LGBT-personen in andere delen van het land, waarbij zij die zich actief inzetten voor de mensenrechten in hun woongebied nog een extra risico lopen. Wat betreft de toename van het aantal geweldplegingen tegen LGBT-personen sinds de uitbraak van de Covid-19-pandemie, dient erop te worden gewezen dat de ngo 'Colombia Diversa' in een rapport uit 2022 vermeldde dat ze tussen 28 april 2021 en 4 juni 2021, de periode van de *Paro Nacional* (Nationale Staking), zeven geverifieerde gevallen van politiegeweld tegen personen uit de LGBT-gemeenschap hebben geïdentificeerd. Deze zeven gevallen deden zich voor in de departementen Atlántico, Boyacá, Cauca, Quindío en Valle del Cauca en hielden grotendeels verband met onregelmatige politieprocedures. Ook werd een geval van seksueel geweld geregistreerd in Atlántico. In een rapport van december 2022 documenteerde Amnesty International hoe vrouwen en LGBT-demonstranten, journalisten en mensenrechtenverdedigers het slachtoffer werden van seksueel geweld en andere vormen van gender-gerelateerd geweld door toedoen van de Colombiaanse Nationale Politie en haar *Mobile Anti-Riot Squad* (*Escuadrón Móvil Antidisturbios*) tijdens de *Paro Nacional* in 2021. Concreet documenteert Amnesty International 28 gevallen van gender-gerelateerd geweld dat plaatsvond in zeven steden tegen vrouwen en LGBT-personen in de context van de protesten. Hierbij ging het om 24 incidenten met vrouwen en meisjes en 4 met mannen, waaronder één homoseksueel.

Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat LGBT-personen in toenemende mate participeren aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte, dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBT-gemeenschap kennen, dat in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief zijn die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBT-gemeenschap en dat in de grotere steden optochten als de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBT-gemeenschap zonder problemen kunnen plaatsvinden. Door in zijn verzoekschrift enkele passages te citeren uit de in de bestreden beslissing aangehaalde COI Focus van 16 februari 2023 en in het verzoekschrift bijkomende informatie te voegen die in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en waaruit dus niet kan blijken dat deze informatie thans verouderd is, werpt verzoeker hierop geen ander licht.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker komt immers niet verder dan het op algemene wijze verwijzen naar de

situatie van LGBT-personen in Colombia zonder afdoende zwaarwichtige, persoonlijke elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid nood zou hebben aan internationale bescherming (zie ook *infra*).

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat uit de algemene landeninformatie blijkt dat de huidige mechanismen in Colombia niet efficiënt genoeg zijn om leden van de LGBT-gemeenschap te beschermen. Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid, doch het blijkt niet dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd.

Daarenboven wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid wanneer hij klacht indiende (zie *supra*). Waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBT-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBT-personen bestaan in Colombia. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden te benutten.

Uit de COI Focus "*Colombia. Seksuele en genderminderheden*" van 19 juni 2025 blijkt voorts dat de Colombiaanse Grondwet geen specifieke restricties bevat die enkel gelden voor seksuele minderheden en dat er evenmin een wettelijk verbod bestaat op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Zoals reeds *supra* aangekaart, bestaan er volgens USDOS geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat er in de praktijk weliswaar sprake blijkt te zijn van gevallen van discriminatie inzake het recht op gezondheidszorgen, wat blijkt uit de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023, waarin wordt aangekaart dat er discriminatie kan optreden en dit vooral het geval lijkt te zijn bij transgenders, waarbij twee voorbeelden worden gegeven.

Wat betreft het recht medische zorgen, stelt de Raad vast dat specifiek voor wat betreft het recht op behandeling tegen HIV, de COI Focus "*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 op uitgebreide wijze stelt wat volgt:

"Volgens de meest recente cijfers van eind 2022 leven er in Colombia ongeveer 134.636 mensen met hiv, waarvan 77,41 % mannen, voornamelijk binnen de leeftijdscategorie van 25 tot 34 jaar. De meeste gedetecteerde gevallen zijn geconcentreerd in Bogotá, Antioquia en Valle del Cauca. Het Global Fund to Fight Aids, Tuberculosis en Malaria schat dat eind 2022 ongeveer 40.000 mensen in Colombia niet weten dat zij besmet zijn met hiv. In augustus 2022 is men gestart met een proefproject in zeven steden (Bogotá, Medellín, Cali, Cartagena de Indias, Barranquilla, Pereira en Bucaramanga) waar men via een app een gratis hiv-detectietest kan aanvragen die men thuis kan uitvoeren. Dit om het aantal personen dat op de hoogte is van hun besmettingsstatus op te krikken.

Colombia heeft de op drie na hoogste aantal personen besmet met hiv/aids van alle Latijns-Amerikaanse landen en wetenschappelijk onderzoek van januari 2021 toont aan dat het aantal vastgestelde gevallen toeneemt. Ondanks deze stijging bleef het aids-sterftecijfer de laatste jaren stabiel. Volgens de onderzoekers hebben alle Colombianen en legale migranten toegang tot antiretrovirale therapie (ART) maar deze is niet in alle delen van het land even toegankelijk. De recente immigratiestroom van Venezolanen draagt ook bij aan de uitbreiding van de hiv-epidemie in Colombia. Gezien de ineenstorting van het gezondheidszorgsysteem in Venezuela, migreren Venezolanen met hiv naar Colombia op zoek naar behandeling. Hoewel immigranten met permanente verblijfsvergunningen volledige toegang hebben tot het gezondheidszorgsysteem, inclusief gratis ART, heeft de massale toestroom van Venezolanen in Colombia geleid tot een overbelasting van het systeem waardoor er veel vertragingen worden gemeld.

De toegang tot gezondheidszorg voor Venezolanen zonder verblijfsstatus werd initieel ook beperkt tot een enge definitie van spoedhulp wat de toegang tot ART bemoeilijkte. In 2021 oordeelde het Grondwettelijk Hof van Colombia dat ART essentieel is voor het overleven van een hiv-patiënt, ongeacht de migratiestatus, en dat de noodzakelijke diensten steeds moeten worden toegekend. Het rapport van het USDOS van maart

2022 geeft aan dat er meldingen waren van maatschappelijk geweld of van discriminatie ten aanzien van personen die lijden aan hiv/aids. In een overheidssurvey uit 2015, dat wordt aangehaald door USDOS, geeft 78 % van de personen met hiv of aids aan discriminatie te ondervinden. Het rapport vermeldt echter niets over een eventuele andere behandeling van seksuele minderheden en transgenders met hiv ten opzichte van personen met hiv die niet tot deze gemeenschap behoren.

Een wetenschappelijk onderzoek, gepubliceerd in september 2022 in het *International Journal of Environmental Research and Public Health*, gaat na of de wettelijke bescherming van mensen met hiv in Colombia toereikend is. De onderzoekers concluderen dat het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen. De onderzoekers baseren zich hiervoor onder andere op een aantal recente rechtszaken (2021-2022) die USDOS, door personen met hiv werden aangespannen voor het Grondwettelijk Hof, om bijvoorbeeld discriminatie in de werkomgeving of in de gezondheidszorg aan te klagen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze discriminatie plaatsvond en verplichtte de aangeklaagde partij de discriminatie ongedaan te maken. De onderzoekers besluiten:

"The specific decrees and laws guaranteeing the rights and duties of people with HIV/AIDS have been very important to improve the quality of life of these people, and represent progress toward addressing the obstacles and barriers that they encounter in various spheres of life. In addition, these regulations provide legal certainty and protect human rights and fundamental freedoms. Although the legal framework formally guarantees the rights of people with HIV/AIDS in Colombia, this population still suffers violations of protected rights. [...] The violation of these rights is confirmed in the tutela judgments analyzed, since the Constitutional Court concluded the violation of these rights and expressed the obligation to take the necessary measures to restore the violated rights."

Verder verwijzen de onderzoekers ook op de aanpassing van artikel 370 van het Strafwetboek, het welke mensen met hiv verbodt handelingen te stellen waardoor ze andere mensen konden besmetten. Hierop stond een straf van zes tot twaalf jaar gevangenis. Dit artikel werd in 2019 door het Grondwettelijk Hof ongrondwettelijk verklaard.¹⁶⁷ Het onderzoek vermeldt niets over de specifieke situatie van personen uit de LGBT-gemeenschap met hiv.

Het jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt evenmin iets over LGBT-personen die lijden aan hiv.

Op 28 september 2021 werd het rapport *HIVdas Truncadas* voorgesteld, opgesteld door Caribe Afirmativo en Red Somos, in samenwerking met José Fernando Serrano, hoogleraar aan de Universidad de los Andes. Het rapport gaat over de ervaringen van mensen met hiv ten tijde van het gewapende conflict. Het legt aan de hand van vele getuigenissen, waaronder de interviews met vijftien LGBTIQ-personen die hiv-positief zijn, bloot hoe hier systematische vervolging heeft plaatsgevonden tegen deze personen. Het rapport vermeldt het geweld dat werd gebruikt door de gewapende groeperingen die verschillende gebieden en gezondheidsdiensten controleerden, zoals bijvoorbeeld in Vista Hermosa (departement Meta) waar de FARC-EP de hele gemeenschap dwong om hiv-testen af te leggen. Het rapport werd eveneens overgemaakt aan de Waarheidscommissie."

Aldus blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen; (c) het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie; (d) het jaarrapport van 'Colombia Diversa' uit 2022, dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBT-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, niets vermeldt over LGBT-personen die lijden aan HIV.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie en hoewel er nog sprake kan zijn van discriminatie ten aanzien van personen met HIV, kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia, die lijdt aan HIV, met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat een lid van de LGBT-gemeenschap met HIV anders behandeld wordt, vindt geen steun in de meest recente landeninformatie die voorligt.

Waar verzoeker betoogt dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn verklaringen inzake de bedreigingen door leden van een guerrillabeweging in het kader van een drugshandel via zijn bedrijf, dient vastgesteld dat verzoeker zelf nalaat concreet te duiden op welke wijze dit element, dat door hem nochtans als cruciaal wordt aangemerkt in het verzoekschrift, op de voormelde beoordeling uit de bestreden beslissing een ander licht zou werpen. In de rest van zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker immers het verband tussen de bedreigingen aan zijn adres enerzijds en zijn homoseksuele geaardheid anderzijds. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht (zie ook *infra*) vastgesteld dat verzoeker bij de Colombiaanse autoriteiten geen enkele keer melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid als aanleiding voor de bedreigingen aan zijn adres, zoals blijkt uit de door hem dienaangaande voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Verder wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de overvallen waarvan verzoeker stelt het slachtoffer te zijn geworden.

Verder stelt verzoeker dat er wel degelijk een verband is tussen deze overvallen en zijn homoseksuele geaardheid. Hij verwijst hiervoor naar zijn eerdere verklaringen waaruit blijkt dat zijn belagers hem bedreigden met verwijten over zijn geaardheid en zijn gezondheidstoestand als hiv-patiënt. Hieruit blijkt volgens hem dat zijn belagers opereerden vanuit een homofobe inborst. Nochtans verklaarde verzoeker dat zijn belagers tijdens zijn ontvoering onderweg hem met psychologische pesterijen belaagden door te wijzen op zijn geaardheid en zijn hiv-status (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Uit het geheel van verzoekers verklaringen komt eerder naar voor dat zijn belagers verzoekers homoseksuele geaardheid en zijn status als hiv-patiënt gebruikten om hem te intimideren eerder dan dat het om een daadwerkelijke homofobe instelling zou gaan die hen ertoe motiveerde om verzoeker te overvallen en met de dood te bedreigen. Verzoeker kon immers door eenvoudigweg een bepaalde geldsom te betalen verdere problemen vermijden. Dit blijkt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn belagers hem bij de overval in zijn bar meedeelden dat ze opnieuw geld zouden eisen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder wijst verzoeker zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als in onderhavig verzoekschrift op de band tussen zijn belagers en de drugshandel bij een guerrillabeweging waartoe zij zouden behoren en waartoe verzoekers bedrijf als een soort transportvehikel zou hebben gediend. Ook hieruit blijkt niet dat verzoekers homoseksuele geaardheid en status als hiv-patiënt voor zijn belagers daadwerkelijk een interne motivatie vormden om verzoeker te bedreigen. Dat verzoeker bij de eerste overval zelf voorstelde om hen een som geld te betalen, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat uit de door hem voorgelegde bewijzen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat hij fysiek werd aangevallen en dat dit in de bestreden beslissing onterecht wordt geminimaliseerd, dient vastgesteld dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk met de dood werd bedreigd. Hoe dan ook, aan de overvallen waarvan verzoeker het slachtoffer stelt te zijn geworden, wordt heden wel degelijk geloof gehecht. Verzoeker maakt evenwel niet concreet aannemelijk dat deze aanvallen zouden hebben plaatsgevonden omwille van zijn homoseksuele geaardheid en/of zijn status als hiv-patiënt. Waar verzoeker stelt dat, mede gelet op zijn verklaring dat hij meermaals een bordeaux bestelwagen zag, de bedreigingen sedert de eerste aanval zijn blijven voortduren aangezien zijn belagers hem niet waren vergeten, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat het zien van deze bestelwagens een blote bewering vanwege verzoeker betreft en dat het bovendien niet aannemelijk is dat zijn belagers gedurende de periode tussen de twee aanvallen verder niets ondernamen. Indien verzoeker bovendien steeds in het oog werd gehouden, is het des te opvallender dat hij in mei 2021 besliste om te verhuizen om aan zijn belagers te ontkomen. Indien hij toen immers steeds in het oog werd gehouden, konden zijn belagers eenvoudig van deze op til zijnde verhuis op de hoogte komen en hem dus reeds eerder opnieuw aanvallen, *quod non*. Verzoeker startte na deze verhuis voorts een nieuwe zaak (een bar) op, hetgeen een bijkomende indicatie vormt voor de voorgaande benadering dat zijn belagers eerder op geld uit waren dan dat zij verzoeker omwille van zijn homoseksuele geaardheid en/of zijn status als hiv-patiënt viseerden. Zij wachtten immers tot verzoeker deze zaak had opgestart alvorens hem een tweede maal te overvallen.

Vervolgens dient vastgesteld dat de overvallen, waarvan verzoeker stelt slachtoffer te zijn geworden, niet langer als een actuele bedreiging kunnen worden beschouwd. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn familie heden nog steeds probleemloos in Colombia verblijft en dat zij er geen bedreigingen meer hebben ontvangen. Dat verzoeker actueel niet meer in Colombia is, zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, doet hieraan geen afbreuk. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de overvallen een rechtstreeks verband houden met zijn homoseksuele geaardheid en/of zijn status als hiv-patiënt. Indien zijn belagers hem nog steeds zouden viseren in het kader van de aangehaalde drugshandel en/of om opnieuw geld te bekomen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij ook verzoekers familie zouden viseren, *quod non*. Verder maakte verzoeker op Facebook zijn verblijf in België kenbaar, zodat het voor zijn belagers tevens mogelijk is om verdere bedreigingen aan zijn adres via Facebook over te maken, doch verzoeker maakte hiervan geen enkele melding. Bovendien legde verzoeker maar eenmaal klacht neer, waarbij hij bovendien zijn homoseksuele geaardheid en/of zijn status als hiv-patiënt niet aanhaalde, terwijl zijn verklaring, dat hij geen tweede keer klacht kon neerleggen omdat er reeds een klacht lopende was, slechts een blote bewering betreft. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat het voor de Colombiaanse autoriteiten niet mogelijk zou zijn om deze eerst ingediende klacht nadien aan te vullen met bijkomende elementen die zich na het indienen van deze klacht hebben voorgedaan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt dat hij na de tweede overval onderdook en voorzorgsmaatregelen nam en dat hij na zijn vlucht uit Colombia zijn telefoonnummer veranderde, dient erop gewezen dat hij eerder in zijn verzoekschrift stelde dat hij door zijn belagers steeds in het oog werd gehouden, alsook dat hij via zijn Facebookprofiel kenbaar maakte dat hij zich in België bevindt, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het voor zijn belagers na de tweede overval niet meer mogelijk zou zijn geweest om verzoeker opnieuw te viseren. Verzoeker maakt hiervan evenwel geen enkele melding. Het geheel van de voorgaande elementen noopt tot het besluit dat verzoekers vrees voor zijn belagers heden niet langer als actueel kan worden aangemerkt.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn hiv-status en/of als lid van de LGBT-gemeenschap.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker vrij de mogelijkheid heeft om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de

hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

8.4. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in haar eerste aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of

<https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk **doelgericht** is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie. Aldus wordt voormelde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige

aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER